

Sygn. akt III Ca 324/17, III Ca 325/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Arkadia Wyraz - Wieczorek

Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera (spr.)

Sędzia SR (del.) Daniel Gierak

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2017 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko T. K. i M. K. (1)

o obniżenie alimentów

oraz z powództwa wzajemnego T. K. i M. K. (1)

przeciwko G. K.

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt V RC 115/16

- 1. oddala apelację powoda – pozwanego wzajemnego;**
- 2. oddala apelacje pozwanych – powodów wzajemnych;**
- 3. koszty postępowania między stronami wzajemnie znosi.**

SSR (del.) Daniel Gierak SSO Arkadia Wyraz – Wieczorek SSO Lucyna Morys - Magiera

Sygn. akt III Ca 324/17, III Ca 325/17

UZASADNIENIE

Powód G. K. wniósł o obniżenie alimentów zasądzonych od niego na rzecz małoletnich pozwanych T. K. i M. K. (1) w łącznej kwocie po 1300zł miesięcznie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 kwietnia 2011r., w sprawie o sygn. akt V ACa 137/11, do kwoty po 800 zł miesięcznie na rzecz obu małoletnich. Podawał, że jego sytuacja materialna pogorszyła się i obecnie nie jest w stanie płacić alimentów w dotychczasowej wysokości, natomiast matka pozwanych powróciła do pracy i osiąga własne dochody. Zdaniem powoda koszty utrzymania małoletnich uległy zmniejszeniu.

Powodowie wnieśli o oddalenie powództwa o obniżenie alimentów oraz złożyli pozew wzajemny o podwyższenie alimentów do kwoty po 900zł miesięcznie na rzecz małoletniego T. K. oraz na rzecz małoletniego M. K. (1) w kwocie po 800 zł wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat miesięcznych, poczynając od dnia 1 lipca 2016r. Domagali się zwrotu kosztów procesu od pozwanego wzajemnego. Motywowali, iż od czasu ustalenia obowiązku alimentacyjnego potrzeby małoletnich wzrosły, zaś ich matka ponownie wyszła za mąż i urodziła kolejne dziecko, a jej wynagrodzenie jest zbliżone do zasiłku rodzinnego pobieranego na urlopie wychowawczym.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy w Gliwicach w pkt 1 oddalił powództwo o obniżenie alimentów, w pkt 2 oddalił powództwo o podwyższenie alimentów, w pkt 3 kosztami procesu w wysokości 300zł obciążył powoda G. K. uznając je za uiszczone w całości oraz w pkt 4 zniósł między stronami koszty zastępstwa procesowego.

Poza sporem było, iż wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 kwietnia 2011r. w sprawie o sygn. akt V ACa 137/11 ustalony został obowiązek alimentacyjnych G. K. względem małoletnich pozwanych na kwotę po 700 zł miesięcznie na rzecz T. K. i po 600zł miesięcznie na rzecz M. K. (1). Wyrokiem z 4 października 2013r. Sąd Rejonowy W Gliwicach w sprawie o sygn. akt V RC 759/16 oddalił powództwo małoletnich o podwyższenie alimentów oraz powództwo G. K. przeciwko małoletnim T. K. i M. K. (1) o obniżenie alimentów.

Sąd Rejonowy ustalił, iż w dacie ustalenia obowiązku alimentacyjnego matka małoletnich M. K. (2) zatrudniona była jako pielęgniarka i zarabiała 1800zł miesięcznie. Zamieszkiwała w wynajętym mieszkaniu, za które wraz z mediami płaciła 1100 zł miesięcznie. Małoletni uczęszczali do przedszkola, za które opłaty wynosiły łącznie 415zł. Potrzeby małoletnich obejmujące rozrywki oraz zakup żywienia, kosmetyków, obuwia, odzieży, zabawek wraz z kosztami utrzymania mieszkania stanowiły łącznie koszt około 2000zł miesięcznie. Powód zatrudniony był do stycznia 2014r. w firmie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M. za wynagrodzeniem 3000zł netto miesięcznie, mieszkał w rodzicach. Pokrywał koszty energii w wysokości 150zł miesięcznie, ogrzewania 1500zł rocznie, ubezpieczenia samochodu 600zł rocznie. Spłacał raty na samochód po 450zł miesięcznie. Po likwidacji pracodawcy powód przez dwa miesiące pobierał zasiłek dla bezrobotnych, następnie przez 5 miesięcy pracował jako ślusarz laminator w Rosji i Arabii Saudyjskiej, gdzie zarobił ponad 30000zł. Po powrocie do kraju pracował przez miesiąc dla firmy (...) w G. za ok. 1500zł, od połowy listopada 2014 roku do września 2015 roku był zarejestrowany jako bezrobotny. W dniu 18 września 2015 roku podjął pracę w firmie (...) sp. z o. o. w K. jako elektromonter, gdzie zarabiał ok. 1355 zł netto miesięcznie. Od 1 sierpnia 2016 roku jest zatrudniony na czas określony w firmie (...) w K. za wynagrodzeniem 1850zł brutto. Ustalono, że powód od maja 2011 roku zamieszkuje z partnerką i jej dziećmi w mieszkaniu stanowiącym jej własność. Koszty utrzymania mieszkania wynoszą ok. 1000zł miesięcznie. Partnerka powoda pracuje jako nauczyciel mianowany i poza wynagrodzeniem otrzymuje od ojca swoich dzieci alimenty w kwocie 1300zł miesięcznie, powód ponosi koszty utrzymania dwóch samochodów. Strony utrzymują kontakty w co drugi weekend od soboty do niedzieli, jeden tydzień ferii i miesiąc wakacji, w tym czasie powód ponosi koszty utrzymania małoletnich, które wynoszą ok. 100zł miesięcznie, regularnie płaci na ich rzecz alimenty. Powód zapewnia małoletnim rozrywki, kupuje im prezenty okazjonalne oraz świąteczne. Matka małoletnich, jak ustalił Sąd pierwszej instancji, nadal zatrudniona jest jako pielęgniarka, za wynagrodzeniem około 2300zł brutto miesięcznie. W maju 2012 roku zawarła drugi związek małżeński, ma trzyletnią córkę, jej mąż zarabia ok. 7500-8000 zł miesięcznie, łoży alimenty na utrzymanie dziecka z poprzedniego związku w wysokości 800 zł miesięcznie. Matka małoletnich w 2015 roku przebywała na urlopie wychowawczym, nie uzyskiwała żadnego dochodu.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż obecnie małoletni zamieszkują wraz z matką, przyrodnią siostrą i mężem matki w jego mieszkaniu, za które opłaty wynoszą łącznie 720zł miesięcznie. Małoletni T. ma 12 lat, a jego młodszy brat M. ma lat 10, obaj uczęszczają do szkoły podstawowej. Koszt wyprawki szkolnej to 230 zł na rzecz każdego z małoletnich, 100zł rocznie to koszt dodatkowych przyborów. Podręczniki dla T. K. kosztowały 320zł. Ubezpieczenie i komitet wyniosły łącznie dla obu ok. 300zł za cały rok szkolny, wycieczki szkolne kosztowały po 300zł rocznie, koszt wyjazdu na zieloną szkołę to łącznie 2140zł. Żywnienie małoletnich to średnio koszt 1000zł miesięcznie, środków czystości i kosmetyków

ok. 200-250 zł miesięcznie, fryzjera ok. 40zł miesięcznie. Poza tym matka opłaca T. K. tabletki po 40zł miesięcznie oraz lekcje perkusji za 100zł rocznie. Obecnie matka nie ponosi kosztów dowozu synów do szkoły, samochodem dojeżdża razem z mężem do pracy. Sąd Rejonowy przyjął, że na zakup odzieży i obuwia oraz zapewnienie rozrywek małoletnim wystarczająca jest suma po 200zł miesięcznie, stosownie do ich wieku i rozwoju

Ustalono, że okoliczne Powiatowe Urzędy Pracy dysponowały wolnymi ofertami pracy dla osób w zawodzie powoda z wynagrodzeniem od 1850zł do 4300 zł brutto miesięcznie

W tym stanie rzeczy uznał Sąd pierwszej instancji, iż powództwa zarówno o obniżenie, jak i o podwyższenie alimentów, nie zasługują na uwzględnienie, kierując się regulacjami art. 138 krio w zw. z art. 135 § 1 i 2 krio. Wskazał, że wprawdzie od daty ustalenia obowiązku alimentacyjnego G. K. wobec małoletnich synów upłynął okres 5 lat i w tym czasie doszło do zmian po stronie małoletnich oraz ich rodziców, jednak nie miały one charakteru istotności, który by usprawiedliwiał zmianę obowiązku alimentacyjnego.

Sąd zważył, iż matka małoletnich zawarła kolejny związek małżeński, z którego posiada trzyletnie obecnie dziecko. Zarabia 2300zł brutto miesięcznie, jej mąż 7500-8000zł miesięcznie, zatem jej standard życiowy wzrósł. W ocenie Sądu Rejonowego nie wpływa to jednak na rozmiar obowiązku alimentacyjnego powoda, którego możliwości zarobkowe przy dołożeniu przez niego należytej staranności i wykorzystaniu posiadanych sił i kwalifikacji kształtują się na dotychczasowym poziomie, zatem ok. 3000zł miesięcznie. Uwzględniono, że udział małoletnich w kosztach utrzymania mieszkania uległ obniżeniu z kwoty ok. 360 zł do kwoty po 144 zł miesięcznie, odpadły koszty ich dowozu, zaś opłaty związane z przedszkolem równoważą aktualne wydatki szkolne. Zaznaczono przy tym, iż koszty wypoczynku wakacyjnego małoletnich winny być dostosowane do możliwości finansowych ich rodziców. Sąd pierwszej instancji uznał, mając na uwadze wiek i etap edukacji oraz stan zdrowia małoletnich pozwanych, iż ich aktualnie koszty utrzymania są do siebie zbliżone, z niewielką przewagą na rzecz starszego z nich i wynoszą średnio po 1200 zł miesięcznie. Udział każdego z nich w kosztach utrzymania zajmowanego mieszkania ocenił na 144zł, wyżywienie 500 zł, zakup odzieży i obuwia 150zł, środków czystości ok. 100zł, średnie wydatki szkolne 50zł, opłaty za ubezpieczenie i komitet średnio 12 zł, udział w wycieczkach szkolnych średnio 30zł, koszty rozrywki ok. 50zł oraz koszty fryzjera ok. 20zł, z uwzględnieniem dodatkowych kosztów wyżej wskazanych o charakterze wpadkowym.

Sąd Rejonowy ocenił sytuację materialną powoda jako mniej korzystną niż w dacie wydania wyroku alimentacyjnego, albowiem obecnie uzyskuje on niższe wynagrodzenie i ponosi wyższe koszty utrzymania mieszkania, choć z drugiej strony prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z partnerką, która partycypuje w kosztach ich wspólnego utrzymania. Uznał, że sytuacja zawodowa powoda ma charakter przejściowy i przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych jest on w stanie znaleźć pracę w swoim zawodzie o wyższym wynagrodzeniu, odpowiadającej jego doświadczeniu i kwalifikacjom. Zdaniem Sądu Rejonowego więc alimenty w ustalonej wysokości po 1300zł miesięcznie na obu małoletnich stanowią aktualnie górną granicę możliwości zarobkowych i majątkowych powoda, a osiąmane dochody przez matkę małoletnich pozwalają na przyjęcie, iż wystarczają na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb małoletnich. Zważywszy, że ojciec małoletnich oprócz alimentów ponosi koszty utrzymania dzieci w czasie ich regularnych kontaktów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 kpc.

Apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji wniósł powód (pозwany wzajemny), zaskarżając go w zakresie punktów 1, 3 i 4. Wnosił skarżący o jego zmianę i zasądzenie alimentów po 400zł miesięcznie na rzecz każdego z pozwanych, a także zwrot kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych. Zarzucał skarżący naruszenie przepisów postępowania w zakresie art. 233 kpc przez dowolną i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego przez uznanie, iż sytuacja materialna powoda ma charakter jedynie tymczasowy i będzie w stanie znaleźć wkrótce lepiej płatną pracę, uznanie, że nie doszło do istotnej zmiany jego możliwości finansowych w okresie od poprzedniego rozstrzygnięcia alimentacyjnego między stronami, która uzasadniałaby obniżenie świadczeń, że nie nastąpiło istotne poprawienie sytuacji majątkowej matki pozwanych pozwalające na ich obniżenie. Zarzucał skarżący nadto naruszenie przepisów praw amaterialnego w postaci art. 138 krio w zw. z art. 135 § 1 krio poprzez ich

nienależyte zastosowanie, prowadzące do oddalenia powództwa mimo istotnego obniżenia możliwości zarobkowych powoda i zwiększenia zdolności majątkowych matki małoletnich od czasu ostatniego orzeczenia alimentacyjnego. Motywował apelujący, że utracił bezpowrotnie dotychczasowe zatrudnienie, jego zarobki zmniejszyły się ponad dwukrotnie i nie będzie w stanie zdobyć lepiej płatnej pracy, skoro dotychczas mu się to nie udało. Wskazywał na zwiększenie się jego potrzeb w związku z odrębnym zamieszkiwaniem oraz zmniejszenie się potrzeb małoletnich wobec braku kosztów dowozu ich do szkoły. Zarzucał, iż matka małoletnich nie podawała prawdziwych informacji o rozmiarze wydatków na utrzymanie dzieci oraz własnych zarobkach, zachowując się niełojalnie procesowo w rozumieniu art. 3 kpc.

Apelację od tego orzeczenia wnieśli także pozwani (powodowie wzajemni), w zakresie punktu 2 i 4, domagając się jego zmiany i podwyższenia alimentów obciążających powoda do kwot po 900zł miesięcznie na rzecz małoletniego T. K. i po 800zł miesięcznie na rzecz małoletniego M. K. (1), zasądzenia od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, względnie uchylecia wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Zarzucali naruszenie przepisów postępowania w zakresie art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną ocenę dowodów w postaci oświadczeń matki małoletnich w zakresie kosztów utrzymania dzieci oraz oświadczeń powoda w zakresie jego możliwości zarobkowych oraz jego udziału w kosztach utrzymania dzieci, nadto dokumentów dotyczących zarobków powoda. Podnosili, iż doszło do błędu w ustaleniach faktycznych Sądu mających wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu braku istotnych zmian w zakresie usprawiedliwionych potrzeb małoletnich od czasu zapadnięcia wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 kwietnia 2012r., przyjęcie, iż ustalone tym orzeczeniem alimenty stanowią aktualnie górną granicę możliwości majątkowych powoda. Skarżący motywowali, iż Sąd Rejonowy zignorował część koniecznych wydatków na utrzymanie małoletnich, a także nie uwzględnił premii i składników dodatkowych wynagrodzenia powoda uzyskiwanych w okresie współzamieszkiwania stron. Apelujący podnosili, iż w związku z widzeniami z ojcem część kosztów utrzymania dzieci ponoszą dziadkowie ojczyści, którzy w kontaktach uczestniczą, udzielają im miejsca oraz faktycznie je odbywają w miejsce powoda, który z własnej inicjatywy je ograniczył, zarzucali, że powód korzysta z ulgi podatkowej na dzieci i się z niej nie rozlicza. Podnosili, że matka małoletnich sprawuje samodzielnie pieczę nad nimi i nie ma możliwości dodatkowego zarabkowania, którą zdolność posiada powód i albo jej nie wykorzystuje, albo ukrywa swoje dochody. Wnosili apelujący ostatecznie o zmianę terminu płatności alimentów na 10-ty dzień każdego miesiąca wobec faktu, iż tak przypadają stałe płatności regulowane przez matkę powodów wzajemnych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanych i zwrot kosztów postępowania odwoławczego na jego rzecz.

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji powoda i zwrot kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obu stron nie zasługiwały na uwzględnienie, a kwestionowane rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było trafne i środki zaskarżenia nie były w stanie go wzruszyć.

W pierwszej kolejności stwierdzić wypada, iż ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sporu były prawidłowe, znajdują bowiem poparcie w zebranych materiale dowodowym, szczegółowo przywołanym w uzasadnieniu podjętego wyroku. Z tych przyczyn Sąd Odwoławczy ustalenia te przyjął za własne, bez konieczności ponownego ich przytaczania.

Nie doszło, wbrew zarzutom skarżących, do błędów w ustaleniach faktycznych, sprzeczności ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, czy naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną, sprzeczną za zasadami logiki, współżycia społecznego i innymi kryteriami wskazanymi w apelacjach, ocenę zebranego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy bowiem należycie rozważył wszelkie dane wynikające ze środków dowodowych zaoferowanych mu przez obie strony postępowania, reprezentowane przez wykwalifikowanych pełnomocników, zarówno w odniesieniu do dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak i osobowych środków dowodowych. Nieprawidłowości Sąd Odwoławczy się tu nie dopatrywał, zaś wywiedzenie odmiennych od oczekiwanych przez

skarżących wniosków z zebranego materiału dowodowego, nie mogło wszak dyskwalifikować prawidłowych ustaleń co do realnego stanu rzeczy.

W szczególności na akceptację zasługiwały ustalenia Sądu w zakresie rozmiaru usprawiedliwionych potrzeb małoletnich pozwanych, z uwzględnieniem ich wieku, stanu zdrowia, etapu rozwoju i edukacji oraz realiów panujących na rynku. Ustalenia te znajdują pełne poparcie materiale dowodowym, którego ocena dokonana w oparciu o zasady doświadczenia życiowego, nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego i uzyskała jego pełne poparcie. Zaznaczenia wymaga, iż oświadczenia przedstawicielki ustawowej małoletnich pozwanych zostały w tym zakresie właściwie zweryfikowane przez Sąd pierwszej instancji, co doprowadziło do prawidłowego ustalenia wysokości kosztów utrzymania małoletnich, wbrew zarzutom podnoszonym w apelacji powoda.

Również stwierdzenia co do możliwości zarobkowych i majątkowych powoda wypadało zaakceptować. Wskazać w tym miejscu wypada, że ocena zdolności finansowych powoda została dokonana w oparciu zarówno o jego dotychczasowe doświadczenie zawodowe i osiągnięte zarobki, w tym na zagranicznych kontraktach, ale i o informacje z okolicznych urzędów pracy. Te możliwości zarobkowe, ustalone prawidłowo na dotychczasowym poziomie przez Sąd pierwszej instancji, odnosiły się nie tyle do zdarzeń przyszłych, hipotetycznych i niepewnych, jak określano to w apelacji powoda, ale do potencjalnych zdolności zarobkowych powoda, znajdujących swoje źródło w prawidłowo ustalonych okolicznościach sprawy z okresu przeszłego, a odnoszących się do teraźniejszości. Te potencjalne możliwości zarobkowe powoda zostały właściwie ocenione, w realiach niniejszej sprawy, jako zdolności posiadane faktycznie przez powoda, które winien należycie wykorzystać w sytuacji, gdy ma on na utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci i powinien mieć świadomość ciężących na nim obowiązków z tym związanych. W tej mierze także zarzuty apelującego nie mogły odnieść skutku, a bezpowrotności utraty możliwości osiągnięcia zarobków na dotychczasowym poziomie powód w toku procesu nie wykazał. Z kolei fakt ponoszenia kosztów utrzymania małoletnich w okresie przebywania u ojca przez osoby inne niż zobowiązany, pozwani nie wykazali, co zresztą miało w sprawie znaczenie drugorzędne.

Zarzuty naruszenia art. 233 (§ 1, jak się zdaje) kpc, podnoszone w apelacji przez powoda, nie były zatem skuteczne. Tożsamy zarzut podnoszony przez pozwanych również nie mógł odnieść skutku, bowiem jak już wyżej wskazano, ocenił zgromadzony materiał dowodowy, stosując przy tym zasady doświadczenia życiowego i logicznego wnioskowania. Wysokość potencjalnych możliwości zarobkowych powoda ustalono w oparciu o przedłożoną do akt sprawy dokumentację, zgodnie z jej treścią oraz osobowe źródła dowodowe, należycie także ustalono rozmiar usprawiedliwionych potrzeb małoletnich, biorąc pod uwagę kompleksowo wszelkie wydatki składające się na koszty ich utrzymania, co wyżej przedstawiono. Nie doszło więc do naruszenia art. 233 § 1 kpc, podnoszonego w apelacji pozwanych. Podkreślenia wymaga ponownie, iż Sąd pierwszej instancji dokonał niezwykle szczegółowych i szerokich ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie oraz poddał wnikliwej ocenie zgromadzony materiał dowodowy, nie podchodząc do niego bezkrytycznie, lecz weryfikując poszczególne okoliczności faktyczne przy użyciu zasad doświadczenia życiowego oraz znajomości realiów rynkowych, co zasługuje na pełną akceptację Sądu drugiej instancji.

Zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 138 krio w zw. z art. 135 § 2 krio, sformułowany w apelacji powoda, także nie zasługiwał na uwzględnienie. W ustalonym niewadliwie stanie faktycznym bowiem prawidłowo uznał Sąd pierwszej instancji, że zmiany życiowe po stronie rodziców pozwanych oraz samych małoletnich nie noszą znamion istotności w rozumieniu powyższych norm, które miałyby prowadzić do weryfikacji dotychczasowego obowiązku alimentacyjnego powoda.

Obecne koszty utrzymania małoletnich, podobnie jak potencjalne możliwości zarobkowe powoda oraz zdolności finansowe matki małoletnich, która jednak musi dzielić swoje środki obecnie między troje dzieci, zostały należycie ocenione przez Sąd Rejonowy jako nieuzasadniające jakiegokolwiek ingerencji w dotychczasowe rozstrzygnięcie alimentacyjne między stronami i argumentację przedstawioną uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w pełni podziela i akceptuje, uznając zarzuty apelacji pozwanych za bezzasadne. Odnosząc się do wniosku o zmianę terminu płatności rat alimentacyjnych, Sąd drugiej instancji uznał, że nie zostało wykazane, by w istocie jakiegokolwiek płatności obciążające małoletnich pozwanych były regulowane w podawanych terminach, natomiast

środki na pokrycie innych wydatków winne być zabezpieczone w odpowiednich terminach, zgodnie z możliwościami posiadanymi przez matkę małoletnich.

Nadmienić jedynie w tym miejscu należy, iż podstawę prawną wyrzeczenia o kosztach postępowania między stronami stanowi art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 108 1 kpc, nie zaś przywołany przez Sąd pierwszej instancji przepis art. 102 kpc.

Z tych wszystkich przyczyn oddalono obie apelacje stron na zasadzie art. 385 kpc.

W świetle powyższego rozstrzygnięcia co do meritum sprawy o kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono po myśli art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc.

SSR (del.) Daniel Gierak SSO Arkadia Wyraz - Wieczorek SSO Lucyna Morys – Magiera